

Doru Antonesi

Titi Smeureac
ciobanul freelancer

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2019

Cum a ajuns Titi Smeureac „ciobanul cu Cadillac”

Deci eră cam prin 2011, gen, și trecuseră șase ani de când mă plictisiseră de noua schema ocupațională de forță de muncă, introdusă de capitalism la noi în țară și care se numea „between jobs”. Adicăte, cum ar veni, te-a dat afară de la vechiul serviciu și încă nu te-a primit nimeni la altul nou, deci ești „between jobs” – adică „între slujbe”. Că dacă zic între servicii, la gradul de conspirativitate care e în mintea românilor se subînțelege „servicii secrete”, cum știți și voi că le spune la securiști după 1989.

Dacă ați efectuat scăderea ca să mă verificați dacă n-am greșit, deci dacă din anul 2011 ați scos șase ani, atunci v-a rezultat că prin 2005 mă hotărâsem eu, după trei ani de „between”, să mă apuc de antreprenoriatul cu oi. Care a fost o afacere de succes, pentru că în 2011 deja aveam patru turme de câte 200 de oi.

De ce aveam eu patru turme de oi de 200 în loc de una de 800?

Pentru că, tot urmărind emisiunile economice la TV, înțelesesem că nu e bine să ții oile în același coș, așa că le împărțisem în patru. După o vreme, mi-a spus Zizi că zicerea clasică era cu ouă, nu cu oi, dar deja împărțeau era făcută. Va să zică, în 2011, tocmai

Îmi ridicasem o stână nouă în comuna Potroacele din județul Buzău, unde chemasem după obiceiul străbun pe părintele paroh Buțincu, ca să-mi sfințească turmele, măgarul, plasma și laptopul lui Zizi, ca să nu mai vorbesc de smarfoane.

Mai ales smarfoanele trebuiau sfințite bine, că în perioada aceea, la ălea cu sistem Android erau așa de haotice update-urile la firmware, că intra dracu-n ele una-două și nu-l scoteai decât cu popa sau cu revenire la setările inițiale.

Părintele paroh Buțincu era foarte cumsecade. Chiar și când l-au chemat sătenii să mă afurisească, că pășteau oile mele iarba de pe munte, despre care ei credeau că e a lor, preotul a cercetat problema și a hotărât că, deși era o situație neclară, el nu avea nici o problemă cu asta. Dar, pentru că-i plăcea mult democrația, le-a spus oamenilor că cine se simte mai credincios decât el să arunce primul cu piatra. Cum cele mai multe pietre din Potroacele erau cele de la temelia caselor, și alea aduse noaptea, cu mare fereală, de la un șantier arheologic din județul vecin, nimeni n-a aruncat nimic.

În afară de Costel Bolocea, care a găsit undeva o piatră de brichetă pe care a aruncat-o într-un șanț, că oricum era consumată.

Deci situația era oarecum stabilizată, când într-o zi, o verișoară de-a lu' maică-mea, care-mi venea deci un fel de mătușă și căreia noi îi spuneam în

Doru Antonesi

familie tanti Gigi, s-a întâmplat să moară pe neașteptate în statul Kentucky din America, lăsând toată averea celor doi câini ai ei - Joey și Shelly. Care, ca rasă, ereau unul pomeranian și unul Rottweiler, iar ca orientare sexuală ereau primul, băiat și a doua, fată. Ca fapt divers, mi-aduc aminte că tanti Gigi a încercat ani de zile să-i momească cumva să facă pui împreună, dar cum piticania de pomeranian nu reușea nici urcat pe scăunel să aplice doggie-style-ul pe rottweiler-iță, iar căteaua alt stil nu agreea, câinii n-au avut moștenitori. În fine, cum vă spuneam, când s-a sfârșit tanti Gigi, a lăsat toată averea ei câinilor, în afară de două mașini, model Cadillac Escalade, pe care le-a lăsat singurelor rude ale ei din România, adică mie și lui Mimi. Câinii, adică Joey și Shelly, sfătuiți pesemne de niște avocați lacomi, din ăia de care e plină America, au deschis proces împotriva mea. Motivul a fost că tanti Gigi nu era în toate mințile când le-a lăsat mașinile unor oameni români, când ar fi trebuit să le lase unor câini americani. Dar cum America e țara tuturor posibilităților, judecătorul a hotărât ca Joey și Shelly să piardă procesul și ne-a dat Cadillac Escalade-urile nouă, plus cheltuielile de transport până în România. Cadillac Escalade-urile, nimic de zis, frumoase, cu motor de 6,2 litri cu opt cilindri în V, cutie de viteze automatică, cu opt viteze, 420 de cai putere la un cuplu de 218 kg, aer condiționat, cu frigider, bar și televizor. Pentru taxele de moștenire, am vândut 200 de oi. Pentru vamă 80 de oi, accizele 80 oi, actele 40 de oi, taxa de import 120 de porci.

În ideea să mai scutim ceva la vamă măcar pentru taxa de primă înmatriculare, am plecat la Constanța în port, cu câte două Dacii Duster, că Dusterile avem patru, nu era problemă. Ne-am dus noi fain-frumos cu niște mecanici auto la Cadillac-uri și-au scos meseriașii de la fiecare Cadillac câte patru cilindri, pe care i-au pus pe motoare la Dusterile, că poate-i mai derutăm pe vameși. După modificare, Daciile aveau câte șase cilindri și Cadillac Escalade-urile câte patru, asta era bine, dar cilindrul pe mașină nu era bună. Escalade-urile aveau fiecare câte 3100 de cm cubi, asta era rezonabil, dar Daciile aveau câte 3150, asta era grav! Ne-a băgat și Dusterile la taxa de primă înmatriculare - alte 50 de oi!

Când m-am mai trezit din febra și agitația cu vama și cu accizele era cât pe ce să mor pe loc!

Din patru turme mari de oi mai aveam măgarul, un țap, doi câini și două Cadillac Escalade.

Doi ani, pînă am refăcut turmele de oi la loc, am mers cu bicicletele la stână. Cadillac Escalade-urile le mișcam numai seara, când venea măgarul cu cei doi țapi de ne mai rămăseseră de la păscut și-i băgam pe toți trei în saivan, în locul Cadillac-urilor, pe care le scoteam peste noapte afară. Dar ca să vedeți că Dumnezeu ține cu ortodoxul și pînă la urmă face el cumva dreptate.

Într-o zi, pe când o blestemam pe tanti Gigi că nu le lăsase două Toyote Prius, să arătăm și noi ca

Doru Antonesi

vedetele de la Hollywood când protejează mediul, la ușa stânei a bătut un avocat, care mai bătuse și drumul din America până în Potroacele, deci era sătul de bătaie ca de mere acre. Să zic așa, l-am poftit să stea la masă și i-am dat un pahar de țuică, să-și mai tragă sufletul după drum. Vreau să vă spun că nici după două pahare nu și-l terminase de tras bine.

- Am două vești din Statele Unite pentru voi, ne-a spus avocatul. Vestea bună e că se face un film la Hollywood, cu povestea voastră cu tanti Gigi și procesul cu câinii. Woody Allen îl face, dar vrea să fie cât mai autentic și m-a trimis să caut actori din România pentru două din rolurile principale.

- Și-atunci vestea proastă care-i? am zis eu, vesel. Că mă și vedeam jucând într-un film american, cu Woody Allen judecător, boscorodind într-una și Diane Keaton nevriceasă pe rol de tanti Gigi. Avocatul și-a mai tras sufletul odată cu încă un pahar de țuică și-a spus sec:

- Vestea proastă e că nu se caută actori români pentru rolurile ciobanilor, ci pentru rolurile câinilor.

La faza asta, pădurarul Pișta Katona și factorul poștal Timotei Cismaru, care ascultau la ușa pentru orice eventualitate, n-au mai putut suporta sfidarea și au dat buzna înăuntru, pe ideea să-l linșeze pe avocatul american.

Mai ales Pișta Bacsii era foarte pornit, din cauză că după ce lua ceva alcool la bord, el obișnuia să se identifice cu indienii americani. Despre care el credea că au fost izgoniți de pe teritoriul lor de către albi, exact la fel cum credea că au fost izgoniți ungurii de năvălirile vlahilor, deși ungurii veniseră primii în Ardeal, la fel ca indienii în America. Iar după ei doi au dat buzna și alți săteni, în frunte cu părintele Buțincu, care a aruncat în american cu două metacarpene de la moaștele sfântului Buta, un sfânt care nu era încă recunoscut oficial de Biserica Ortodoxă, dar era foarte respectat de locuitorii din Potroacele.

După mai multe runde de negocieri, americanul a căzut de acord cu sătenii ca în loc de linșaj să fie tăvălit parțial prin smoală și pene și purtat prin sat călare pe un porc. Dar cum n-am găsit pe moment nici smoală, nici pene, cât ne-am gândit de unde să le luăm, am mai băut fiecare câte trei sute de grame de țuică. Iar primul care s-a îmbătat ca porcul a fost factorul Timotei.

Așa că toți am hotărât că e un compromis rezonabil să se suie avocatul pe el și să-i plimbăm prin sat, aruncând cu bucăți de slănină în amândoi. De atunci, primesc în fiecare an o felicitare electronică de Crăciun de la avocatul american, în care îmi spune că noaptea aia a fost distracția cea mai tare din viața lui.

Ca o ironie a sorții, câinii Joey și Shelley au murit patru ani mai târziu și averea au lăsat-o prin

Doru Antonesi

testament la două pisici birmaneze. Pisici pe care ei le și adoptaseră, tot la sfatul avocaților, numai să nu pot ataca eu testamentul și să le rămână lor averea lu tanti Gigi.

Din motive pe care nu le cunosc, Woody Allen n-a mai făcut filmul, dar, din ce-am aflat pe surse, rolurile de câini le primiseră un labrador și un foxterier din România, care câștigaseră concursul „Ham Talent de la Antena 1” și care ereau așa de expresivi, că de multe ori, când mai întârziu la repetiții vedetele Delia și Cheloo în juriul de la X Factor, îi puneau pe câini în locul lor și nimeni din public nu se prindea de schimbare. Circulă un zvon că și în ziua de azi producătorii de la Antena 1 mai folosesc labradorul la X Factor. Că foxterierul a murit și a fost înlocuit de un brac german. Atâta că a ieșit și Cheloo din schemă, că s-a mai schimbat parțial juriul și acum nu-i mai bagă pe câini când întârzie Delia și Cheloo, ci când întârzie Delia și Carla's Dream. Gurile rele susțin că nu numai publicul, dar chiar și celelalte două vedete din juriu, Horia Brenciu și Ștefan Bănică Junior nu se prind că le-au fost înlocuiți colegii, dar am părerea că asta deja e răutatea oamenilor. Alt exemplu de răutate omenească: de când apare cam numai pe la jirii, poporul i-a strâmbat numele lui Ștefan Bănică Junior în Ștefan Bănică Jurizor.

Cum v-am spus: **După ce nu-l mai conduci, poporul se micșionează pe tine și face lucrurile tot cum vrea el.**

***

Din punctul de vedere al rezume-ului, cum îi spun corporatiștii acum la C.V., înainte de a ajunge eu antreprenor axat pe activitatea de creșterea oilor, adică cioban, am fost contrainginer, adică maistru. Ca o considerație personală: pentru binomul maistru-inginer, mult mai potrivită ar fi denumirea împrumutată din marina militară, contrainginer - contramaistru. Unde contrainginerul e maistrul, iar contramaistrul este inginerul. Mi se pare că în felul ăsta natura relațiilor încordate de la orice serviciu în care se află două persoane cu această calificare ar fi descrisă direct din numele funcțiilor.

În cazul în care vă mirați de pasiunea mea de a chițibușări lucrurile, pot să vă spun că întotdeauna am avut un fel de preocupare de a gândi în mod inutil.

Ca un exemplu:

Pe vremea când eram a doua oară în anul doi de facultate la Mașini termice la Iași, după un examen la Matematici Speciale, mă aflam într-o stare de îngrijorare majoră legată de nota minoră pe care urma s-o iau la examen, stare datorată partial și transformării prin care trecea creierul meu la trecerea din starea de ebrietate în starea de mahmureală. Pentru cine mai ține minte câte ceva din fizica termodinamică din liceu, am părerea că transformarea era de tip izocor, căci volumul meu rămânea constant, în timp ce presiunea la care eram

Doru Antonesi

supus creștea liniar cu temperatura. În fine, în această stare, să-i zicem termo-foarte-dinamică, am avut un fel de iluminare neinițiată și am descoperit maxima „Mă freacă grija, deci exist.”

Despre care am aflat patru ore mai târziu, când efectuam transformarea inversă, din starea de mahmureală în cea de ebrietate, la Braseria Unirea din centrul municipiului Iași, de la un coleg de masă pe care-l chema Liviu Antonesei, că maxima pe care o găsisem eu mai fusese spusă, într-o formă mai îngrijită de un mare gânditor și anume Descartes. Ca să nu vă mai spun că alt coleg de masă, Valeriu Gherghel, mi-a spus că Rene Descartes a fost atât de genial creativ că de la el a rămas pentru gândirea întregii omeniri și sistemul filozofic cartezian, care mai și generează o îndoială continuă și definitivă.

În paranteză pătrată fie zis: nu-mi dau seama de ce sistemul e cartezian și nu e descartezian. Ar veni ca și cum noi, după ce că ne-au rămas așa de puține idei de la Barbu Ștefănescu Delavrancea le-am mai și spune scurtat idei lavrâncene. Sau la totalitatea picturilor lui Degas să-i spunem opera gasiană sau la stilul de joc actoricesc al lui Johnny Depp, stilul ppian, gen. Dinadins nu insist asupra teoriei dispersiei fotonilor, scoasă de marele savant Max Delbruck, căreia ar trebui să-i spunem teoria lbruckiană, după modelul ăsta. Adică, cum ar veni, după ce că pentru omul normal e imposibil de înțeles, teoria lbruckiană ar mai fi și imposibil de pronunțat. În fine, pe undeva

e posibil că ăsta e motivul pentru care, deși atunci beam cot la cot bere cu ei la masă, Liviu Antonesei și Valeriu Gherghel au ajuns acum profesori universitari și eu, Titi Smeureac, am ajuns cioban. Freelancer, mă rog, dar tot cioban.

Ca o paranteză rotundă pe care o deschid în asta pătrată pe care tocmai am închis-o: orice român nu spune niciodată în vorbirea curentă „mă freacă grija”, ci folosește în loc de verbul „a freca” un alt verb, cunoscut în sexologie cu denumirea științifică de a copula și în mai toate filmele americane în traducerea englezească „to fuck”. Dar cum în povestirea mea are să fie și așa destulă mitocănie, fiind vorba de întâmplări din Universul ciobănesc, căruia unii îi spun pastoral, pentru a atenua efectul, eu zic să rămânem la verbul „a freca”.

Ca să nu mai vorbesc de faptul evident că verbul „a copula”, deși științific, nu este nici el prea grozav. Că oricine poate observa că „a copula” introduce pe ușa din dosul cuvântului (după particula „co”, pentru cine înțelege mai greu) fix denumirea populară și obscenă a organului sexual masculin.

Care și așa se introduce singură, la nivel conversațional, cam prea mult în viața noastră de zi cu zi, deci cotidiană, gen.

După cum poate ați observat și voi, că la observat românii sunt de departe cel mai priceput popor din lume, când cineva nu poate să-ți explice ca

Doru Antonesi

lumea ceva, face ce face și-ți dă un exemplu. Deci exact ce am eu de gând să fac în continuare, ca să înțelegeți de ce denumirile științifice folosite în locul celor rușinoase, populare, nu rezolvă cine știe ce problema.

Parlamentarii români și numărul de câini la stână

Cum să vă spun eu, în vara anului 2015 eram la stână și montam o oaie. Când spun eu, mă refer la mine, Titi Smeureac. Când zic montat, nu mă refer că o asamblam pe oaie din părțile ei componente, ci efectueam treaba ceea din care, dacă-o faci profesionist, după o perioada de circa 150 de zile, oaia fată miei. Adică, după montă, oaia devine gestantă, cum zice doctorul Pandele, veterinarul nostru, când se îmbată și începe să vorbească frumos. Și ca să nu vă gândiți aiurea, c-oți fi auzit multe bancuri cu ciobani și oi, n-o montam propriu-zis eu, îl ajutam pe berbec să facă treaba. Că am un berbec de rasă adus din Australia, Rodney îi spune, care e învățat de mic cu mofturile de acolo, deci se încinge mai greu când îi vorba de perpetuarea speciei.

Ca urmare, după ce mă gândisem eu cum să fac treaba mai bine, îi descărcasem de pe internet niște pornografeală pentru berbeci, că acuma găsești cu google ce vrei și ce nu vrei, îi țineam tableta în față ca

să vadă bine și-l așteptam să-și intre în chef. Vă spun că filmulețul era așa de sugestiv, că cei patru câini pe care-i avem la stână, doi ciobănești mioritici, un malamut și-un schnauzer pitic lăsaseră baltă păzitul stâinii și se uitau și ei cu limbile scoase din gură și ochii ieșiți din cap la tabletă.

Toată treaba dura deja de vreo oră și mă plictisiseam așa de tare că-ncepusem să mă scormonesc prin creieri să-mi aduc aminte cum se face însămânțarea artificială pe care-o văzusem mai demult într-un documentar la Discovery. Nu vă mai spun că ieșise și Zizi, în prag și pune presiune pe mine, cum pune presiune Șarapova pe Simona Halep. Atâta că nevastă-mea nu pune presiune cu răcnete, ci cu tot felul de ironii, gen:

- Arată-i tu, Titi, lu' Rodney cum se face, că ne prinde noaptea aici!

Poate vi se pare cam groasă gluma, dar Zizi e nevastă de cioban la stână, nu de violonist la Filarmonica Regală. În fine, cum ne inervam noi așa, odată-l văd pe fii-miu, Mimi, cum dă năvală cu motoreta în stână, de parcă-l fugăreau dracii, nu alta. Avea părul așa de măciucă, că nici nu-și putuse pune casca de motociclist pe cap și-o ținea legată de ghidon. Se el dă jos de pe motoretă și zice turbat:

- Băi, tată, am decalotat penisul! Iar ne-a copulat parlamentarii în anus.

Doru Antonesi

De obicei Mimi vorbește normal, dar când e și mă-sa de față își alege cu mare grijă cuvintele.

- Păi ce-a mai făcut parlamentarii ăștia acu? zic eu de colea.

- Au dat o lege că nu putem să avem mai mult de trei câini la stână!

- Da' ce-i copulează pă ei grija de câinii noștri? întreb, molipsindu-mă fără să vreau de felul lui de a-și alege cuvintele și uitându-mă la ăia patru câini ai noștri. Ciobăneștii mioritici și malamutul se uitau mai departe la oaie și la Rodney, dar schnauzerul pitic, care mai înțelege ceva din vorba oamenilor se făcuse și mai mic decât erea. Cred că-i trecuse prin cap că în caz de ceva, fiind cel mai mic, e primul pe lista de disponibilizați și încerca să se facă invizibil. În paranteză vă spun, e cel mai bun câine al meu la strâns turma. Când oile o iau razna, schnauzerul pitic fuge înaintea lor, li se ghemuiește la picioare și le pune piedică de le dă peste cap. O dată le face așa și una nu mai încearcă să fugă cât e el pe-acolo.

- Cică le strică câinii fondul de vânătoare, că prind iepuri. Nu-ți mai spun că trei câini ai voie la munte, dar la deal numa' doi și la șes unu' singur, îi dă Mimi înainte cu rezumatul la lege.

- Ai dracu parlamentari, îi copulează grija și de relief acuma! se bagă și nevastă-mea în discuție, tot cu grijă mare la exprimare.

Titi Smeureac, ciobanul freelancer

- Singura nădejde este ca să nu promulge Iohannis legea, zice Mimi.

- Păi el nu-i tot politician? Ăștia-s în stare s-o promulgă și pe mă-sa! se agită nevastă-mea și fuge în stână, la laptop, ca să intre pe Facebook și să agite spiritele pe acolo. Între timp, nu-ș cum se făcuse, că berbecul Rodney se plictisise de film, dar încă șovăia dacă se monteze oaia.

- Asta ar trebui să le facem noi, ciobanii, la parlamentarii care fac legi din ăstea, îi eu zic lu Mimi, care se uita și el la ei, căzut pe gânduri.

-Adică să-i copulăm? face el, uitând că plecase mă-sa și acuma era libertate de expresie.

- Nu, Mimi! Să-i ținem în suspans o grămadă înainte de asta!

*****Sfârșitul exemplului*****

După cum vă mai aduceți aminte din clasele I-IV, singurele în care copiii mai învață ceva cât de cât temeinic în țara noastră, de câte ori se termină o povestire, doamna învățătoare își pune mâinile în șold și bagă întrebarea: Copii, ce învățătură tragem noi din această întâmplare?

M-am gândit și eu câteva secunde și spre surpriza mea, mi s-a părut că trag învățătura că avem cei mai ticăloși parlamentari din Europa.

Doru Antonesi

Ca să vedeți că ce vrea omul să exemplifice cu o întâmplare și ce reiese până la urmă că erea de exemplificat. Gen!

***

Mai am de făcut o precizare care are să explice mai multe de-a lungul povestirii. La viața mea, am avut de la Dumnezeu două daruri: darul beției și darul vorbitului la beție. Cei mai atenți dintre voi și care mai au și puținică gândire logică în cap ar spune că al doilea dar este subsecvent la primul. Adică derivă din el, cu alte cuvinte. Așa, și?

„Cine suntem noi să contestăm darurile de la Dumnezeu și care-i treaba, teozofic vorbind, cu ele?”
Mi-am încheiat autocitatul și revin la darul vorbirii.

În comunicarea de la om către om, din câte mi-am dat eu seama, darul scrisului este o derivată a darului vorbirii, la fel cum cotangenta este o derivată a tangentei în analiza matematică. Deci, cu regula substituției, pe care, dacă tot o știi, nu văd niciun motiv să n-o aplici, ar veni că darul scrisului la beție este o derivată a darului vorbitului la beție. Deci cam cum ar fi făcut și Lucian Blaga, despre care toți știm că a fost mut ca o lebădă și care, cu lumina lui, nu ucidea tainele și ce mai întâlnea el acolo în cale, ci o sporea.

Pe taina lumii, că pe lumină o sporește orice lanternă chinezească cu LED mult mai bine decât poesiile și filosofoala lui Blaga.

Dacă cineva are de gând să mă întrebe care-i subiectul povestirii mele, am să-I răspund de pe-acuma că, așa cum se învață la gramatică în școala generală, în limba română subiectul răspunde totdeauna la întrebarea „cine, ce?” Așa că dacă cineva vrea să afle subiectul, atunci e suficient să pună întrebarea.

Din ce-am observat eu singura excepție de la regula asta a gramaticii este în practica judiciară. La anchetele penale, când subiectul este autorul unei infracțiuni, atunci el îi răspunde procurorului la întrebarea „cine, ce?” cu „Habar n-am, să moară mama!”

Dacă vă enervează comportarea asta a subiectului, n-aveți decât să vă certați cu strămoșii noștri, care în loc să inventeze limba chineză, au inventat limba română. Dacă nu vă vine să credeți cum se comportă subiectul în limba chineză, luați o propoziție în chineză și încercați să aflați subiectul.

***

Acu că am răspuns obraznic la întrebarea „cine, ce?” mai rămâne să răspund și la întrebarea „de ce” ca să fie toată lumea lămurită.

Doru Antonesi

Să zic așa, întâmplarea la care am fost și subiect și observator și pe care urmează să v-o povestesc imediat, m-a convins pe mine, Titi Smeureac, fost maistru și preinginer, acum cioban freelancer de ocupație, să mă apuc de scris.